

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδος δ χρόνος είναι
κι' ξέρα πάλιν αι 'Αθηναι.

Χίλια δικτακόστα κι' έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειδισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή,—ένδιαφέρουσα πολύ.

"Ο 'Ρωμηός την ἐβδομάδα
κι' δταν ἔχω ἑξπνάδα
Συνδρομής θα δέχομαι
και 'στὸν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν—
και εἰς τὴν Ἑλλάδα δῆν
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο
μόνον μιά φορά διδύγαινην—
κι' δποτε μαῦ κατεβαίνει.
γιατὶ λεπτά δὲν ἔχουε,
και εἰς τὴν διλοδαπήν,
δίχως νάρκας κι' ἐντροπήν.
φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τὰ ένα δημαρχία
κι' ένα φύλο ἀν κρατῆς—
κι' δποτε τὸν παρά δὲν διδεῖε—
θὰ τὸν φάῃ μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί—
ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμέ.
Γιά τη σάρα και τη μάρα—
κάθε φύλο μιά δεκάρα.

"Ογδόν Σεπτεμβρίου κι" είκοστη
και πιῶσις χρεωγράφων θαυμαστή.

Πούντος πενήντα τέσσερα και μὲ τρακός' ἀκόμα,
'στὴ μέσην ξεφέτρωσε και ἀλλο τρίτον κόμμα.

Φωνή τρανή.

Αὗτά φωνάζει μιὰ φωνή τοῦ λάλου Δεληγιάννη:
«Εδ Θεοφῆρς δσάστησε, δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ,
κι' ἔχουει καὶ φύλο σύνδρομήν
προτοτ καθυτερήσαμεν καμιάν πληρωμήν,
και πρὶν γεγή κατακλύσμος και χαλασμός Κυρίου
μὲ τὸ τοκομείδιον τοῦ Ιανουαρίου.

»Αν εἴκλεισαν δρέγεσθε' στὸ δένος οις δῖδιον,
μη μ' ἀρνηθῆτε συνδρομὴν μικράν ἐκ τῶν ἐνότων,
νὰ μη καθυτερήσαμεν κανέν τοκομείδιον
κι' ο πρὸ αἰώνων πόνοι μας νὰ πάνε εἰς τὸν βρόντον
ἄλλοισι τὸ Πανελλήνιον δ διάβολος θὰ πάρῃ
μὲ τὸ τοκομείδιον έκεινο τοῦ Γεννάρη.

»Αν κι" ξέρναν αἱ πρόσδοσοι τοῦ κράτους θαυμασταί,
ἄλλ' δημος βασανίζομαι ἀπὸ τὸ καλοκαΐ,
κι' δηγήγορα συνδρόμειτο προτοι οι δανεισταί
σφραγίσαν τὸ Ταμεῖον μας μὲ μαύρο βανιλοκέρι,
και γράψουν οι μαγκούφηδες σε κάθε ἄγκωνάρι
ἄπο τὸ τοκομείδιον δὲν' πήραν τοῦ Γεννάρη.

»Ἄς γίνη ένας έρανος ως τάχιστα κοινός
ξὲ δλων τῶν Τραπεζιῶν, μικρὸν τε και μεγάλων,
ἄν θέλεις νὰ κλείσωμεν τὸ στόμα καθενός
και πτώση κάθε σύγκρισης μετα τῶν Πορτογάλων,
και δὲν μᾶς δώσουν εἰς ταντὰ μὲ βέργ' ἀπὸ πρωνάρι
γιά τὸ τοκομείδιον έκεινο τοῦ Γεννάρη.

»Μουνφλούνης και δ τόπος μας δη μὴ φανή γελοίος,
προλαβέτε πρὶν τὸ κακὸν ἀπόμιν προσχωρίσην...
οι πάντες μ' ἔγκατελεψαν διάνδρως και δολώς
κι' δη Καραπάνος τόστιμε κι' έπηγε στὸ Πασίον,
και μ' δῆνης μονάχον μου μ' έναν ορυστὸ φανιό
γιά τὸ τοκομείδιον νά φάγω τοῦ Γεννάρη.

»Εἰς δλους σας προσέρχομαι μὲ δίσκον διπλιῶν,
μεγάλη χρόνο και βαρόν τὸ τραγίλον μου σημύγει,
κι' δης βγάλων δηρήγορα μὲ πάν τὸ δυνατόν
Έπος τὸν κάρβουνα ζονιμι κι' ἀπὸ την μαύρα ξύνη,
κι' δης σφάζωμεν τὸ λαγιάρι και σιτεντὸ μοσχάρι
γιά τὸ τοκομείδιον έκεινο τοῦ Γεννάρη.»

